

La República que estem construint (1a part)

La publicació de la sentència contra els líders independentistes el mes d'octubre, amb unes condemnes que sumen 100 anys de presó, ha generat una resposta d'indignació popular sense precedents, amb centenars de manifestacions i iniciatives de protesta que ha convertit Catalunya en un centre d'atenció mediàtica global. Aquest escenari ha desestabilitzat Espanya i la seva imatge internacional. La combinació entre la mobilització interna de rebuig i les successives derrotes internacionals de la diplomàcia i la justícies espanyoles, l'ha col·locada en una situació ingovernable. Això ha estat possible gràcies a l'actuació d'actors com ara el **Consell per la República**, l'**Assemblea Nacional i els Comitès de Defensa de la República**, entre d'altres. Però també pel sorgiment d'altres de nous, i de manera molt principal, del **Tsunami Democràtic**. En poques setmanes, tot ha canviat, i la repressió espanyola ha tornat a actuar, detenint i ferint centenars de patriotes. Però no ha aconseguit afeblir el moviment republicà i independentista. Ben al contrari, l'ha reforçat i l'ha fet més resilient.

La unitat estratègica, més necessària que mai

La nostra fortalesa, la del conjunt del moviment, cal consolidar-la. En aquests darrers mesos, s'han fet passos interns positius.

S'ha enllestit la feina prèvia del **Fòrum Cívic i Social per al debat Constituent**, que ha de posar les bases per a l'elaboració de la Constitució de Catalunya.

També s'han començat a crear **Consells Locals per la República** en dotzenes de municipis, que tindran un paper clau en el control del

territori.

Darrerament, s'ha posat de nou en funcionament l'**Assemblea de càrrecs electes**, amb una participació massiva, i que ha d'actuar al marge de qualsevol legalitat espanyola i també de la dinàmica política autonomista.

Per la seva banda, el **Consell per la República (CPR)**, ha crescut políticament amb noves entitats i orgànicament, superant ja els 82.000 ciutadans censats. També ha començat a establir delegacions territorials, com la de Perpinyà, a la Catalunya Nord.

A nivell social, el moviment republicà i independentista ha obtingut dos èxits sense precedents. Per una banda, a nivell empresarial, la victòria en les eleccions a la **Cambra de Barcelona** ha esdevingut un terratrèmol sense precedents, que ha posat dels nervis als sectors espanyolistes dels negocis i dels mitjans de comunicació de masses. Per altra banda, a nivell dels treballador@s, l'expansió del sindicalisme nacional i de classe, amb la **Intersindical-CSC**, al capdavant, juntament amb la **Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC)**, estan escombrant del mapa sindical, les màfies espanyoles de CC.OO i de la UGT, històricament oposades a la independència. La Vaga General del 18 d'octubre va ser un gran èxit, en aquest sentit, malgrat els intents de boicot dels espanyolistes.

Podem dir, doncs, que s'està evolucionant cap a una creixent unitat estratègica de caràcter patriòtic i social, la consolidació de la qual, depèn de la seva dimensió política.

Josep Sort

President de Reagrupament

Sumari

Tot ho tenen escrit. Canviem-ho!

per Josep Felip

PÀGINA 2

Els colors de la participació

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Tenim o no tenim les idees clares?

per Teresa Casals

PÀGINA 4

I ara què?

per Albert Aragonès

PÀGINA 5

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Tot ho tenen escrit. Canviem-ho!

Ara que tothom en parla, cal afirmar que entre Unamuno i Millan Astrany, sempre guanya Millan Astrany. Qui va parar el “Cop d’Estat” del 23-F no va ser el Rei Borbó, tot al contrari, va ser Tejero. Va ser Tejero qui no va deixar entrar el General Armada (preceptor del Borbó) al Congreso de los Diputados per posar ordre en nom del “susodicho”. Posar ordre presentant-se ell mateix com President del Govern, un govern il·legal amb les seves mateixes lleis, d’un govern en que en formarien part Felipe González, Solana, Mújica, Tamames, Solé Tura, Fraga i així fins a dinou superhomes.

Tejero que creia i actuava tot pensant que d’allí en sortiria un directori militar-feixista estil l’Argentina de Videla, va barrar el pas al tal Armada i amb ell al Milans del Bosch...; i aquest per ordres del Borbó, com que Tejero no estava per la feina, va ordenar quarterar les tropes, rendir els “Civils” del Congreso i...; “hasta luego Lucas”. Van detenir els quatre capitosts visibles, els van jutjar, condemnar i al testaferró del Borbó, el tal Armada, indultar. Allò si que va ser rebel·lió, però rebel·lió de tots, dels ministrables especialment, o algú creu que eren estranys a l’operació? Potser algun dia l’excalcalde de Lleida es dignarà a explicar-ho. Als dos dies van sortir tots els que anaven per “ministres” del govern Armada darrera d’una pancarta que deia “democràcia si, dictadura no” tots xiulant i mirant la

lluna. El Borbó va quedar com el gran salvador de la democràcia i tots contents i enganyats. No era la primera vegada, ja ho va fer Ferran VII i l’Alfonso XIII. Una *FAKE NEWS* en tota regla. La justificació de l’operació; “*embridat a los catalanes*”.

“*Ganareis porque tenéis suficiente fuerza bruta para ello, ganareis pero no convenceréis*” Unamuno, 12 d’octubre a la Universitat de Salamanca. I a ells, ara com abans; com al 714, al 36 o al 23-F que els importa “convencer”. La història del país veí (que malauradament és la nostra) la tenen escrita des de fa temps i no tenen intenció ni de revisar-la ni de reescriure-la..., ni de continuar-la escrivint, senzillament copiar papers vells. Així quan alguns teòrics constitucionalistes afirmen que les constitucions que no es reformen i actualitzen moren, a tots els “maxotes” governants de l’imperi, què els hi importa?. Què els hi importa els problemes de la gent; de la feina, de la vivenda, de l’educació o la sanitat? Quan tot va cap per avall: “la culpa es de los catalanes”..... I nosaltres som tant rucs que piquem i ens ho creiem, i tornen una vegada i una altra a perdre el cul perquè ens convidin a les seves festes, una vegada i una altra tornem a llegir i a escriure papers vells. I ens diuen qui ha de llegir i escriure el que ja està escrit i llegit..., al MH President Torra ni li agafen

el telèfon, mentrestant el de les 155 monedes s’ajau als sofàs del regne al costat de socialistes vestides a les botigues de Serrano o del barri de Salamanca.

Catalunya no té opció amb les institucions espanyoles, no té sortida a les seves aspiracions de ser un estat independent, ho tenim escrit, ens ho tenen escrit. Caldrà, potser, que ens ho escriguin a tots amb foc i al front per tal que ens adonem que amb el poder espanyol no hi ha opció?

Canviem els papers, redactem i apliquem els nostres papers, les nostres institucions ja nascudes; Consell de la República i Assembla de Càrrecs electes, President Puigdemont, Constitució Catalana, República Digital, mobilització i desobediència. Cal que els qui neguen els drets que com a Nació tenim, dret a ser un Estat, es trobin incòmodes a Catalunya, que es trobin incòmodes davant un llaç groc..., tant incòmodes com ens sentim nosaltres quan ens deien, ens diuen “*polacos*”. Fem riure..., fan riure, obren negociacions i ens aproven un 155 digital. Algú continua sense voler aprendre. De tant llegir relats fantàstics i falsos ens ho creiem tot i així ens va. Don Pelayo, el seu heroi nacional no va existir. *Fake news*, tot són *Fake News*.

Josep Felip

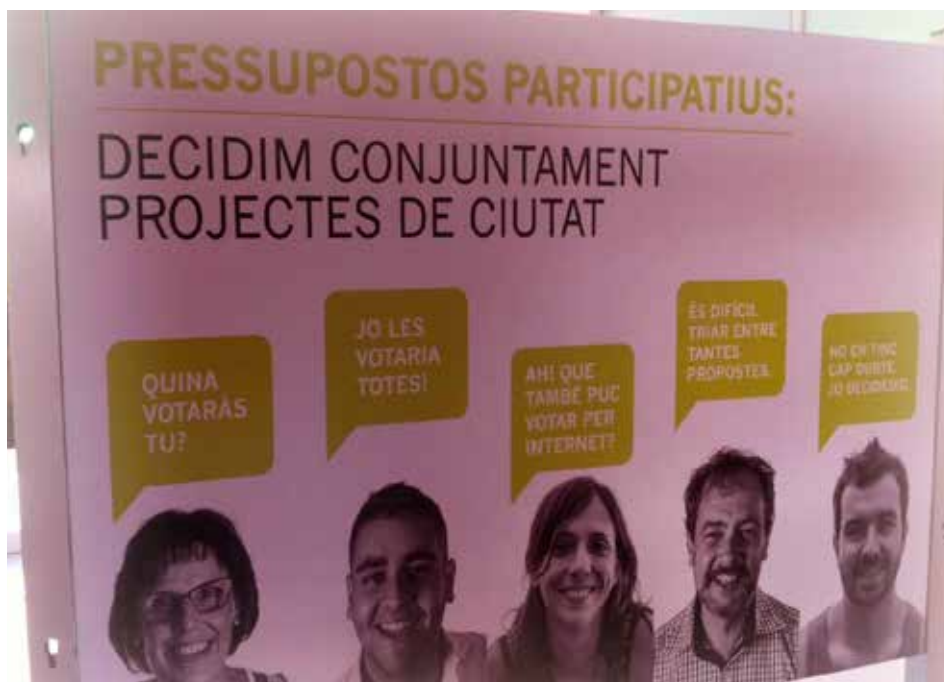
Els colors de la participació

Els governs de les ciutats cada vegada tenen més en compte les propostes ciutadanes a l'hora de prendre determinades decisions que afecten a la ciutat. Això, que semblaria una pràctica elemental, ha costat molt de que s'anés implantant al nostre territori. Fins fa relativament poc temps, l'únic *feedback* que teníem els polítics i els ciutadans, eren les eleccions municipals que es convoquen cada quatre anys.

Actualment, però, la cosa ha anat canviant. A més de la conscienciació de la ciutadania i dels propis polítics, hi ha influït molt la introducció d'eines informàtiques que han anat apareixent darrerament i que faciliten enormement aquesta tasca.

Tenim, en aquest moments, una gran varietat de processos participatius engegats a la ciutat de Vic. Alguns exemples són el Pla de Mobilitat; la revisió de l'Ordenança de bon govern, civisme, bons costums i convivència ciutadana; el Consistori Infantil dirigit a alumnes de sisè de primària de totes les escoles; un procés de remodelació d'una plaça de barri; el projecte de nou disseny d'un gran espai verd dintre del projecte URBACH que ens ha concedit la CEE; diversos consells sectorials (el Consell Escolar Municipal, el de Convivència i Seguretat, el de Cooperació Internacional, el de Pagesia, el de Joves, etc). També tenim previst que en breu iniciarem un projecte de participació amb joves dels barris d'entre 12 i 16 anys.

Però el projecte més important de la ciutat són els Pressupostos Participatius, on la ciutadania, a títol individual o associada, fa propostes concretes, les prioritza, les concreta i finalment les vota. L'Equip de Govern hi té reservada una partida del pressupost ordinari anual fixa (en aquest mandat són 200.000 €). Les propostes han de ser realitzables i han de complir alguns requeriments bàsics, com el sostre econòmic, o que siguin d'àmbit municipal.

Hem dividit Vic en 3 grans àrees i cada una té un color diferent (els Verds, els Negres, i els Vermells), que corresponen als territoris que des de fa temps pertanyen a les colles de la Festa Major de Vic amb noms de personatges tradicionals dels Capgrossos de la corrua dels Gegants (el Merma, la Vella i el Nen). I cada any, es fa un procés participatiu a cada una de les tres zones successivament. Els projectes seleccionats i guanyadors pels mateixos veïns, són els que l'ajuntament de Vic es compromet a tirar endavant.

Un projecte peculiar dels Pressupostos Participatius, és el que s'inaugurarà en breu. Es tracta d'una proposta consensuada per totes les Associacions de Veïns de la zona dels vermells (o del Nen), que està situada al sud de Vic. Les 6 AAVV d'aquests barris, es van posar d'acord per a presentar conjuntament una Ruta Històrica per tal de recuperar el patrimoni històric i cultural de la zona. Aquesta ens permet fer un viatge per la història de Vic, sobretot en l'edat contemporània d'aquests barris que estan situats fora del centre històric. Es tracta d'uns barris originat pel creixement urbà a mitjans del segle XX. Hem seleccionat 30 espais d'interès i, mitjançant

una APP que s'activa quan el teu telèfon enfoca una placa amb un codi QR situada al terra, s'obté in situ, la informació del lloc. De la mateixa manera, a través del web es pot accedir a tota aquesta informació.

Aquest nou projecte ofereix l'oportunitat d'obrir noves rutes turístiques, d'apropar a la ciutadania a la història i coneixement dels barris, a disposar d'uns recorreguts pedagògics per a centres educatius, entitats i ciutadania i, en definitiva conèixer la història i millorar el sentiment de pertinença a la ciutat. Doncs ja ho veieu! amb participació ciutadana, es pot arribar molt lluny. Cal escoltar molt, cal dialogar sempre, cal argumentar i valorar i, si ho fem plegats, crec sincerament això farà que el veïnat es vagi apoderant i que, poc a poc, ajudarà a millorar la concepció que tenen els ciutadans dels seus polítics.

Josep Ramon Soldevila

Tenim o no tenim les idees clares?

Avui tornaré a parlar de llengua. I més concretament de la metodologia d'immersió i si cal o no, canviar-la o modificar-la, si optem per continuar perseguint els objectius que, com a societat, ens hem marcat, des de la perspectiva del coneixement i ús de les dues llengües oficials a casa nostra. Però abans d'aprofundir en el tema crec que ens ajudarà a clarificar-nos tenir en compte el següent: sempre que apareixen unes declaracions sobre si els joves catalans saben prou castellà o no, els nostres polítics, alguns, manifesten una gran preocupació per si algun noi, alumne d'una escola de l'entorn del Pedraforca, amb uns mestres adoctrinadors com els que més, sense tele i sense connexió amb el món que l'envolta no coneix amb prou profunditat la llengua de Cervantes... Realment una tragèdia que faria de nosaltres catalans, sobretot els independentistes, un poble xenòfob, insolidari i indignat de la qualificació de demòcrata.

Darrerament els socialistes catalans, sempre tan amatents a lluitar per allò que realment preocupa a la gent, demanen que es replantegi el sistema d'immersió per assegurar que ni els que viuen en pobles i ciutats amb la influència nefasta dels insolidaris independentistes no seran abandonats pel clan dels constitucionalistes. Ja van preparant, tots plegats les futures eleccions catalanes, que ells voldrien

Per un país de tots,
decidim escola
catalana

som
escola.cat
www.somescola.cat

ben pròximes per guanyar-les i formar un nou govern que s'apressi a establir les mesures adients per assegurar que el castellà florirà més a Catalunya que a la Puerta del Sol.

Estic segura que els qui em llegeixin percebran la profunda indignació que em produeixen segons quines manifestacions. Senyors constitucionalistes si els queda una mica de decència lingüística admetin que el programa d'immersió de les nostres escoles viu les hores més baixes a Primària i cau i penja en la majoria d'instituts de Secundària on no s'ha arribat a impartir mai en tota la seva plenitud. Deixin de manipular, si no tenen prou coneixements per opinar de segons quins temes, callin i escoltin. Siguin valents i proposin taules de debat amb aquells mestres i professionals que viuen el dia dia i, si la seva obcecació partidista els permet veure-hi més enllà

dels seu nas, els caurà la cara de vergonya quan els facin un recull de les barbaritats i mentides que han arribat a dir al llarg dels anys.

Vostès, constitucionalistes si llegissin aquest article, que no ho faran, es quedarien tan amples i dirien, amb tota probabilitat. Ah! Que vols que digui una radical que va signar el document *Koiné*, un model defensat per persones insensibles a la diferència, sense cap respecte pels altres parlants. I una altra vegada, es tornarien a equivocar. Espero que no puguin fer pinya tots aquells que, alguns a cara descoberta, altres amb arguments lerrouxistes, actuïn per continuar imposant, a Catalunya la prevalença de «la llengua del imperio»

Teresa Casals

I ara què?

Des de les detencions i l'exili del nostre Govern, portàvem dies esperant. Primer, el judici i després la Sentència. Sempre, tant el MHP Puigdemont com en MHP Torra, deien que després de la Sentència passarien coses.

Ja fa un mes de la sentència i no ha passat res. Però què és el que pot passar? Segons ens va dir en Jaume Alonso Cuevillas a la XIII Assemblea de Reagrupament el President Puigdemont havia de parlar, i bastant, després de la Sentència però que està esperant el moment oportú.

Teòricament ara s'està negociant la formació d'un nou govern a Madrid i no es vol interferir, encara que per part de Junts x Catalunya sembla impossible que es pugui arribar a un acord amb el PSOE, en fi.... Però la qüestió és què és el que pot voler dir el President Puigdemont, què s'està callant o què amaga.

Jo personalment crec que el President amaga una carta europea. Sembla que no es va voler fer efectiva la Independència proclamada per dues raons; que hi podia haver un bany de sang perpetrat

per els espanyols, i que hi hauria algun tipus de suport des d'Europa i que aquest suport va demanar temps per no haver de fer una DUI i intentar un referèndum pactat.

El tema del bany de sang el va dir en Cuevillas i el d'Europa va sortir en diferents notícies. Personalment va ser una gran decepció la proclamació "*interruptus*". Crec que si realment s'hagués produït un bany de sang, lamentable per Espanya a tots els efectes a nivell de prestigi mundial, aquest bany de sang ens hagués donat més legitimitat per haver fet el pas que tots volíem fer, però que no es va fer.

I el tema suport europeu, sembla una presa de pèl. Ja que cap país s'ha pronunciat oficialment després de la *xarlotada* del judici i les dures condemnes. Els reagrupats sempre hem tingut pressa, molta pressa. I estic segur que haguéssim acceptat les víctimes que es podien haver produït i que haguéssim volgut que aquella proclamació d'Independència no s'hagués interromput.

Albert Aragonès

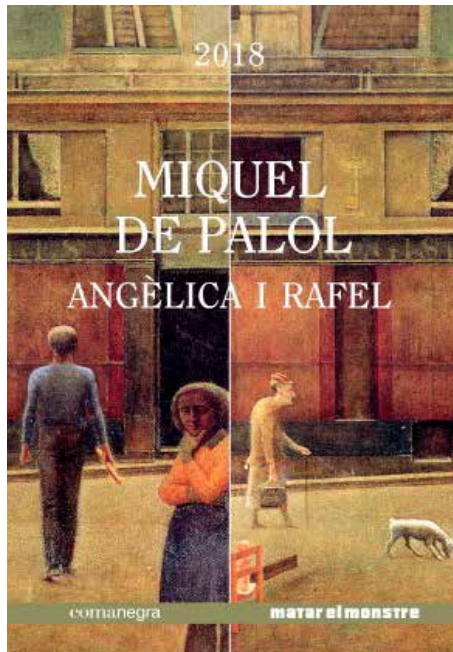
"Angèlica i Rafel", una novel·la hilarant, lúcida, excessiva

L'última novel·la de Miquel de Palol, *Angèlica i Rafel*, no deixarà el lector indiferent, sempre que el lector no deixi la novel·la abans —podríem afegir—, ja que és un llibre força exigent. Es tracta d'una obra insòlita en el panorama de les nostres lletres, amb què es tanca la curiosa sèrie "Matar el monstre", publicada per Comanegra, sobre diversos volums de la qual ja he tractat aquí. És una novel·la hilarant, lúcida, però també excessiva i pot arribar a resultar exasperant. És lúcida perquè planteja situacions molt suggerents i conté una pila de frases lapidàries, d'aquelles que resumeixen una anàlisi i queden en la ment del lector ("La intel·ligència dels homes és el que és fins que arribem a la bragueta", p.85). És hilarant perquè es basa en un joc on necessàriament el lector ha d'entrar. És exasperant perquè hi ha moments que el lector vol dir prou, però l'autor no fa concessions i no li ho posa fàcil. Finalment, és excessiva perquè exigeix un important esforç al lector en aquests temps de Netflix en què el públic de la ficció està massa acostumat que li ho donin tot mastegadet.

El títol de l'obra correspon als noms —d'evident ressò angèlic— dels dos protagonistes, que són dos espies que duen a terme activitats més aviat tèrboles en la Barcelona del 2018. Encara que això tampoc no té gaire importància, la història gira al voltant d'Angèlica, una mena de Mata Hari que es dedica a provar la solvència de candidats a espia. En la trama també conflueixen unes misterioses morts ocasionades per una combustió espontània. Una poca-soltada com una casa de pagès, però que tampoc no fa especial nosa.

No som davant d'una novel·la d'espies convencional. La millor manera de comentar-la és acudint directament al text. Hi ha de tot, però predominen converses sobre temes filosòfics:

"—Per fer-se càrrec de l'infinit no cal submergir-se en dimensions estressants. N'hi ha prou considerant l'esfera com un polígon d'infinites cares. La dimensió nul·la de les cares

confirma la consubstancialitat de l'infinit i el zero, és a dir el No-res. (p. 153)

De vegades, el llibre llisca cap a l'assaig amb incisius comentaris de crítica política:

"Els règims comunistes no se'n van en orris només perquè Reagan guanya la Guerra de les Galàxies, ni per demandes de llibertats, drets humans i equilibri social, sinó per la incomoditat material de la població en les coses més fútils i banals de la vida quotidiana. El socialisme de l'Est cau perquè la gent vol vídeos, televisions en color i Mercedes Benz." (p.184)

Hi ha institucions que s'han guanyat el rebuig social a pols i està bé que això ja surti als llibres: "—En aquest país la justícia és una broma." (p. 38). I, a més, ja posats, hi apareixen reiteradament:

"La confiança de la ciutadania en la justícia i en l'Estat sempre ha estat contingent. Ara és zero. La població té la impressió de viure sota la bota d'una banda mafiosa." (p. 208)

Sovint els personatges es despatxen a gust amb certes institucions en converses ben acostades als registres més col·loquials:

"—La diferència entre la Conselleria de Cultura i una casa de putes és que el porter de la casa de putes et diu de vostè, i el conserge de la Conselleria et tuteja.

—I la casa de putes sol ser força més interessant." (p. 209)

En ocasions, el to del llibre no

agradarà a alguns col·lectius, com els taxistes:

"En operacions de baixa estofa era fàcil resoldre petits conflictes provocant l'abjecta insídia dels taxistes de Barcelona, roïns, ressentits i brutals, l'excel·lència de l'escòria d'una societat ja prou escòria en conjunt; i ara que són una espècie en felicitat via d'extinció, són més energúmens que mai." (p. 82-83)

Com acostuma a passar a les novel·les d'espies, diverses situacions retraten algunes peripècies sexuals dels protagonistes:

"—Quant fa que no parem. He perdut el compte. T'has tornat a prendre la pastilla? Si us plau, prou follar.

—Ja no t'agrado?

—Val més que t'ho digui. En vint-i-quatre hores he estat amb quatre homes diferents." (p. 78)

Personalment, confesso que no sempre he pogut seguir les nombroses disquisicions filosòfiques que fan debatre els personatges i envejo qui en sigui capaç. Però això tant li fa; com a lectors, som lliures d'assumir-ho o no. Ara bé, certament, la novel·la es desequilibra massa. Enmig de llargs diàlegs, fórmules matemàtiques i gràfics diversos, la lectura avança de forma irregular i el ritme de la història esdevé lent, incòmode, obscur. Ho compensa, que no és poc, la força expressiva de la narració i la seva contundència de continguts, que inclou una gran capacitat d'interpretació històrica:

"Què et penses que volen els russos? Petar el sistema de garanties de les societats europees. La catalana n'és un assaig arquetipus, com la Guerra Civil va ser l'assaig per la segona Guerra Mundial. Una situació conflictiva i desestabilitzada com l'actual és el banc de proves perfecte. Som un puto experiment, amb una laminadura afegida: un port ben comunicat al nord-oest del Mediterrani." (p.245)

Sens dubte, el projecte de polifonia narrativa bastit amb les diverses novel·les de la sèrie ha estat assolit plenament, fins i tot exageradament, ja que s'hi coneixen molt poc els elements que les haurien de configurar com a conjunt pautat. Gaudim, doncs, de set novel·les ambientades als darrers 200 anys de Barcelona, a càrrec de set autors contemporanis de gran personalitat creativa.